

[Ellisabeth Arnold]

dannelsen er kvalitetsmæssigt, og det synes jeg også vi skal overlade noget arbejde til.

Men som sagt anser jeg disse forslag for at være mere et debatoplæg end egentlige beslutningsforslag, som skal vedtages. Vi kan fra radikal side ikke støtte den endelige vedtagelse, men deltager naturligvis gerne i debatten om enkelte punkter.

Merethe Due Jensen (KRF):

Jeg skal ikke bidrage til at forlænge debatten om nr. B 58, men blot meddele, at jeg i det store og hele er enig i hensigten med forslaget, nemlig at ansøgere, der får afslag, får en rimelig begrundelse for afslaget, som ikke levner nogen usikkerhed. I det omfang, det er rimeligt, ser jeg også gerne, at man i højere grad inddrager udenlandske forskere i de faglige bedømmelser.

Men jeg finder det ikke nødvendigt med nogen ændringer af bekendtgørelse nr. 926 af 30. december 1989. En sådan procedure bør efter min opfattelse kunne foretages rent administrativt inden for de afsatte budgetter og i det omfang, man finder det nødvendigt.

Når det drejer sig om beslutningsforslag nr. B 59, har jeg med tilfredshed bemærket, at ministeren er på trapperne med en ny ansættelsesbekendtgørelse, som vil tilfredsstille de krav, som forslagsstillerne stiller. Kristeligt Folkeparti er enig i, at det kunne der godt være behov for. Det har ofte virket irriterende og snævert, når stillingsopslagene blev skræddersyet på en sådan måde, at de reelt var tiltænkt en bestemt person eller en meget snæver kreds af ansøgere.

I øvrigt skal jeg blot meddele, at jeg er enig med ministeren i de begrundelser, der er givet for ikke at støtte forslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg har forstået, at det er regeringens mål at styrke forskningen – markeret bl.a. ved, at man nu har oprettet et forskningsministerium – og det kræver to ting; det kræver flere penge, og det kræver, at man bruger de penge, som nu bevilges, så godt som muligt. Der vil altid være et vist spild, når det drejer sig om forskning, men der kan godt gøres en del for at reducere dette spild. Der udføres givetvis undersøgelser, f.eks. befolkningsundersøgelser, i dette land, hvor man får penge, fordi det lyder godt, men hvor det viser sig, at de tal, der kommer ud af

det, enten slet ikke analyseres eller analyseres helt lemfældigt. Den slags ting bør minimeres – jeg vil ikke sige undgås, for det kan man ikke gøre, men minimeres. Det drejer sig endvidere om kvalitetsvurdering, og i den forbindelse tror jeg ikke så meget på de evalueringer, man laver med jævne mellemrum; de har også deres plads, men det centrale er den helt daglige vurdering i forbindelse med fondsbevillinger og ansættelser.

Da måske ikke alle er opmærksom på det, vil jeg lige minde om, at man i Norge, hvad jeg så i det sidste nummer af det norske blad Forskningspolitik, netop har gennemført en international evaluering af sit forskningsrådssystem. Det fik ikke nogen god karakter, så de problemer er noget, man tager op andre steder, og det burde vi måske også.

På den baggrund var jeg noget skuffet især over forskningsministerens indlæg. Vi ved ikke – jeg vender tilbage til pengene – om der kommer flere penge til, men det lød i hvert fald ikke af forskningsministerens indlæg, som om der fra den side ville komme initiativer til at forbedre den måde, man bruger pengene på. Det var en beskrivelse af, at tingene er gode nok, som de er. O.k., nu er det en ny minister – det er et problem, jeg er forstående over for – og derfor vil jeg gerne stille nogle spørgsmål:

Agter ministeren ikke at undersøge mere konkret, hvad man egentlig gør i andre lande, i USA, i Norge, i Sverige, i Frankrig, i Tyskland, når han skal vurdere, om vores procedure nu også er så god, som den bliver fremstillet?

Blandt de mere konkrete forhold, forskningsministeren omtalte, var der nogle misforståelser. Når det således blev sagt, at vores forslag ville lægge et stort pres på rådsmedlemmerne, fordi de nu skulle til at udtrykke sig meget præcist, er der tale om en klar misforståelse. Det er ikke selve forskningsrådets afgørelse, der skal offentliggøres; det er de sagkyndige indstillinger. Nu ved jeg altså godt – det er selvfølgelig det, der ligger bag – at det kun er nogle af forskningsrådene, der overhovedet bruger sagkyndige indstillinger, og de andre burde gøre det, for det er helt usagligt, at der sidder et råd og træffer afgørelse alene byggede på den ekspertise, der sidder i rådet. Det er for tilfældigt, og det er uheldigt, at det overhovedet finder sted. Jeg ved godt, at det finder sted.

Jeg er enig, når ministeren fremhæver SNF, Statens Naturvidenskabelige Forskningsråd,